

l'entrevista

Víctor Mosquera Ramos, ordenand:

«Intentaré ser fidel a la crida del Senyor tot i les meves mancances»

Avui, diumenge, dia 17 de juliol, el Sr. Arquebisbe ordenarà a diàcia el seminarista Víctor Mosquera, el pas previ al presbiterat. En l'entrevista explica els seus sentiments i impressions davant aquest pas tan important per a ell i per a l'Església diocesana.

—Què suposa per a tu l'ordenació diaconal d'avui?

És, sens dubte, un pas transcendental en la meua vida. Suposa que consagraré la resta de la meua vida a Déu i que, a partir d'aquell dia, començaré a servir l'Església que pelegrina a Tarragona d'una manera diferent. Des d'aleshores ajudaré el nostre arquebisbe Jaume en les tasques de la caritat i de la predicació de la Paraula de Déu.

—Com valoren aquests sis anys de formació al Seminari?

La valoració, tot i les dificultats, és molt positiva. Al Seminari he après, en primer lloc, que la vocació és quelcom que s'ha d'anar madurant en companyia de formadors i companys seminaristes. En segon lloc, que cal una convivència entre seminaristes per a poder entendre que la crida no és una cosa que només m'afecti a mi sol. És una crida que principalment afecta el seminarista però que també afecta la resta de l'Església i per aquest motiu la formació té un caire comunitari. No tindria sentit, per exemple, un seminarista que rebés una formació personalitzada i que visqués aïllat dels altres seminaristes a casa seva. El Seminari és, sobretot, comunitat en camí vers el ministeri presbiteral.

—Com creus que ha de ser un prevere avui dia?

El prevere, segons el meu parer, ha de tenir aquests tres aspectes fonamentals: En primer lloc, ha de ser una persona que estigui contínuament en relació amb el Crist. És a dir, la pregària ha de ser l'aspecte fonamental de la vida del prevere. En segon lloc, el prevere ha de tenir un zel incansable per

anunciar l'Evangelí. I, en tercer lloc, ha de ser una persona propera i que visqui atenta als problemes de la gent. En definitiva, un prevere avui dia ha de ser com un reflex del mateix Jesucrist. No en va, el prevere quan celebra els sacraments, ho fa in persona Christi.

—Per a què t'ha cridat el Senyor a aquesta vocació?

En el meu cas concret, crec que la crida que el Senyor em va fer és per a servir-lo. Servir-lo escampant la Paraula de Déu, en la gent necessitada, en la construcció del Regne, etc. Des de jovenet sempre m'ha colpit la frase de l'evangelí «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,19-20). Ara aquests versets ressonen amb més força en el meu cor.

—Avui t'acompanyaran moltes persones, en la celebració i en la pregària. Què t'agradaria dir-los?

Els vull dir que intentaré ser fidel a la crida del Senyor tot i les meves mancances. També que tinguin molta paciència amb mi. Hom vol fer les coses amb la millor intenció i, a vegades, per les circumstàncies, no sempre surten de la millor manera. Finalment, que no deixin de pregar per mi. La pregària, juntament amb els sacraments, és la força motriu de la vida cristiana, i jo en necessitaré molta durant tota la meua vida ministerial! Per la meua banda em comprometo a pregar sempre per l'Església que pelegrina a Tarragona i pel seu pastor.

vida capaces de dur a terme noves formes de caritat. En l'actualitat la gratuïtat cristiana per atendre les necessitats de l'home troba figures i moviments que intervenen en els llocs més oblidats. La caritat es converteix així en testimoni de justícia i renovació. Aquest llibre és una història de l'Església, vista des de l'angle d'una de les seves principals virtuts: la caritat.»

Lectures

Diumenge XVI durant l'any

Lectura del llibre del Gènesi (18,1-10a)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié corregué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.» Ells li respongueren: «Molt bé. Fes tal com has dit.» Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després corregué cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

Salm responsorial [14,1b-3a.3b-4b.5 (R.: 1a)]

Qui podrà viure a la muntanya sagrada?

El qui obra honradament i practica la justícia, diu la veritat tal com la pensa; quan parla, no escampa calúmnies.

R. Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?

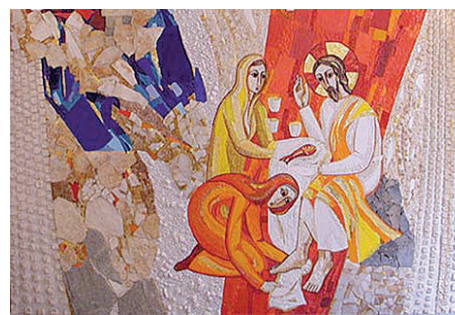

Mirada endins Enric Mateu Usach, pvre.

Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra?

En ple juliol, quan la calor és més intensa i algunes persones poden trobar-se en ple descans o a un ritme diferent del curs escolar, quan menys un s'ho espera Déu es manifesta en la vida diària, com li va succeir a Abraham, que descansava en un moment calorós del dia. Abraham i Sara descobreixen Déu u i tri, i la seva llar esdevé casa de Déu. El Senyor ve a trobar-nos en la nostra vida, com els va passar a Marta i Maria a l'Evangelí, que van acollir Jesús a casa seva. Les dues germanes viuen dues situacions, dues actituds diferents envers el mestre, cap de les dues no és més que l'altre, en la nostra vida es necessiten i a la vegada es complementen. Donar-se als altres a través del servei, el voluntariat, l'activitat parroquial i social, serà l'exemple que aprendrem del mestre, però també ell mateix ens convida a escoltar, pregar, llegir, contemplar la vida, a vegades saturada de fer moltes coses. Allò que alerta Jesús a Marta i a nosaltres és el perill de viure absorbits per un excés d'activitat, apagant en nosaltres l'Esperit i contagiant nerviosisme i atabalament més que no pas pau i serenor.

Per a la pregària: Dels meus compromisos dins i fora de l'Església, ¿trobo espais i moments per a conèixer Jesús, escoltar i llegir la seva Paraula, contemplar l'experiència de la vida i la fe?

Mai no fa mal al proïsme, ni carrega a ningú res infamant, compten poc als seus ulls els descreguts, honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, ni es ven per condemnar cap innocent. El qui obra així mai no caurà. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (1, 24-28)

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo sóc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (10, 38-42)

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atrafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meua germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

full dominical

Arquebisbat de Tarragona

17 de juliol de 2016

Diumenge XVI durant l'any

www.arqtgn.cat | n. 3.462

..... als 4 vents

Ensenyar a qui no sap

Ja fa més de 50 anys, quan encara hi havia força persones que no sabien llegir ni escriure, una serventa acudia alguns dies de la setmana a una casa d'un poble no llunyà a fer les tasques de neteja domèstica, sobretot treure la pols, llavors abundant, i fregar el terra. L'amo de la casa, ja jubilat, en advertir que no sabia llegir ni escriure, es va oferir a ensenyar-li, però no quan acabés de netejar, sinó a l'última mitja hora de treball. Llavors deixava l'escombra i la baieta i agafava el llapis i la llibreta. Passat mig segle, recorda agraïda aquella iniciativa que li va resultar tan profitosa.

Fa unes setmanes vaig llegir que un periodista del *Wall Street Journal* va abandonar el seu cobejat lloc en el prestigiós diari novaïorquès per dedicar-se a educar joves del Bronx, el barri de la ciutat en què la criminalitat, la pobresa i les drogues es donen la mà.

L'Església, al llarg de la història, ha posat en marxa milers de centres educatius i d'acollida

Són dos fets diferents en la geografia i en el temps, però amb un denominador comú: ensenyar a qui no sap, que és una de les obres de misericòrdia espirituals. Ensenyar cultura general i actituds davant la vida, en una barreja meravellosa de gramàtica i honestetat, matemàtiques i sinceritat... formació humana i espiritual.

L'Església, al llarg de la història, ha posat en marxa milers de centres educatius i d'acollida, des d'orfenats fins a universitats, i ho ha fet sense tractar els camps educatius com si fossin incompatibles. L'ensenyament tècnic i l'educació en valors són dues cares d'una mateixa moneda.

DESTAQUEM...

—Testimoni de misericòrdia.
Sant Damià de Molokai, el pare dels leprosos (p.2)

—Festes majors amb identitat.
A la secció de l'Apunt

(p.4)

Quan sant Josep de Calassanç, el sant de Peralta de la Sal (Osca), va arribar a Roma i va veure tants nens pobres vagant pel carrer, es va commoure i es va posar a treballar per crear escoles on poguessin formar-se i sortir d'aquella situació. Escoles gratuïtes, per descomptat, que van ser l'origen de les Escoles Pies. I cito aquest exemple, d'entre moltíssims, que dona testimoni d'una tasca educativa desinteressada que procura donar remei a la ignorància més primitiva i a la ignorància espiritual.

Els cristians sabem que donar a conèixer Déu, el sentit de la vida, les virtuts, l'Evangelí, representa una ajuda formidable per als que potser no han tingut l'oportunitat d'assaborir aquestes realitats. I això és tasca de tots, encara que de manera específica dels professors de centres, estatals o privats —això és el de menys— als quals devem gratitud pel seu treball vocacional impagable.

+ Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Enfoca el codi QR i accedeix al vídeo «Als Quatre Vents»

TESTIMONIS DE MISERICÒRDIA

Sant Damià de Molokai, el pare dels leprosos

L'any 1865, a Molokai, a Hawaii, es va establir una colònia de leprosos, considerats llavors incurables i per això destinats a un aïllament total i perpetu. L'illa era anomenada «l'infern dels vius» o també «el cementiri dels vivents», on no existia cap llei ni solidaritat humana. Cada mes hi arribava una nau, de la qual desembarcaven nous malalts portats a la força. Es podria dir que era un lloc on no era possible cap misericòrdia.

Així va ser durant vuit anys. Després va desembarcar voluntàriament a l'illa el primer home blanc decidit a habitar santament en aquell infern: el pare Damià de Veuster (1840-1889). Es va trobar vivint entre prop de vuit-cents «intocables», perquè així eren considerats els leprosos, i per al missioner es va plantejar ràpidament la qüestió radical: anunciar la misericordiosa encarnació del Fill de Déu.

El pare Damià no actuava així només per a respectar la sensibilitat dels hawaiians, i aquella encara més aguda dels malalts, sinó per a respectar, per dir-ho d'alguna manera, «la sensibilitat de l'Església»: ella és per definició «cos de Crist»; tots els seus sagraments i les seves obres són signes d'un «contacte físic», salvador, entre la humanitat de Crist i la nostra humanitat sofrent. Innombrables van ser les obres de misericòrdia realitzades per aquest «apòstol dels leprosos», però si es vol triar i explicar la més significativa i eficaç cal recordar precisament la que en general no exigeix als cristians una pràctica urgent ni freqüent, i que el catecisme formula així: «enterrar els morts».

Per als leprosos de Molokai calia «aprendre a morir bé per a poder viure bé». Si es pensa que fins que ell no va arribar, els cadàvers eren abandonats a l'aire lliure i tirats com menjar als porcs, es pot comprendre l'impacte que va tenir la decisió del Missioner de «celebrar la mort», donant-li dignitat humana

plena. Per això va construir un cementiri bellíssim just al costat de la seva cabana i va fundar la confraria dels funerals, que es dedicava a confeccionar els fèretres de fusta i a acompanyar, resant, el difunt a l'últim estatge, al so de la música i al ritme dels tambors.

Finalment, el P. Damià també va emmalaltir de lepra i va veure com el seu cos es començava a corrompre (encara no tenia cinquanta anys). Aleshores va escriure humilment als seus superiors: «M'he convertit en leprós. Penso que no trigaré a estar desfigurat. No tenint cap dubte sobre el veritable caràcter de la meua malaltia, em mantinc serè, resignat i felicíssim enmig del meu poble. El Bon Déu sap bé el que és millor per a la meua santificació, i cada vegada repeteixo amb tot el cor: Que es faci la teua voluntat!»

Des de llavors, quan feia servir l'expressió «els meus membres malalts» semblava que parlava contemporàniament tant dels seus membres sofrents com dels malalts d'aquella seva comunitat que cristianament considerava «cos de Crist, i el seu cos».

El P. Damià, missioner del Sagrat Cor de Jesús, va ser canonitzat a Roma l'11 d'octubre de 2009.

La pel·lícula

Molokai: La historia del padre Damián (1999), dirigida per Paul Cox. 109 minuts.

de Déu i actuar amb misericòrdia. Són un mur. La supèrbia i l'orgull són un mur que impedeix la relació amb Déu.

I, això no obstant, la missió de Jesús és precisament aquesta: venir a la cerca de cada un de nosaltres per a guarir les nostres ferides i cridar-nos a seguir-lo amb amor. Ho diu clarament: «El metge, no el necessiten els qui estan bons, sinó els qui estan malalts» (v. 12). Jesús es presenta com un bon metge! Ell anuncia el regne de Déu, i els signes de la seva vinguda són evidents: ell guareix les malalties, allibera de la por, de la mort i del diable. Davant Jesús cap pecador no és exclòs — cap pecador no ho és —, perquè el poder guaridor de Déu no coneix malalties que no puguin ser guarides.

De la catequesi del papa Francesc del 13 d'abril de 2016

PARAULES DEL PAPA FRANCESC

«El que jo vull és misericòrdia, i no sacrificis» (Mt 9,13)

[...] Una vegada vaig escoltar una dita bonica: «No hi ha sant sense passat ni pecador sense futur.» Això és el que fa Jesús. No hi ha sant sense passat, ni pecador sense futur. És suficient respondre a la invitació amb el cor humil i sincer.

L'Església no és una comunitat de perfectes, sinó de deixebles en camí que segueixen el Senyor perquè es reconeixen pecadors i estan necessitats del seu perdó. La vida cristiana, doncs, és escola d'humilitat que ens obre a la gràcia.

Un comportament així no és comprès per qui té la presumpció de creure's «just» i de creure's millor que els altres.

Supèrbia i orgull no permeten reconèixer-se necessitats de salvació, més aviat impedeixen veure el rostre misericordiós

en un minut

—**Pelegrinatge a Lourdes**. Del 30 de juny al 4 de juliol va tenir lloc el 44è pelegrinatge al Santuari de la Mare de Déu de Lourdes, a França, amb el lema d'aquest Any Jubilar «Misericordiosos com el Pare». Un any més el pelegrinatge va ser presidit pel Sr. Arquebisbe, Mons. Jaume Pujol, acompanyat del consiliari diocesà de l'Hospitalitat, Mn. Joaquim Gras, dels malalts, voluntaris, entre els quals hi havia trenta-cinc joves; brancadiers, infermeres i preveres, entre d'altres. Durant aquests dies els prop de quatre-cents pelegrins van participar en la missa a la gruta, compartida amb altres hospitalitats de Catalunya, en la missa internacional a la Basílica de Sant Pius X, així com també en el viacrucis o el rosari de torxes. La presidenta de l'Hospitalitat diocesana de la Mare de Déu de Lourdes, Sra. Roser Garreta, ha qualificat el pelegrinatge com una experiència molt positiva i enriquidora per a tots. També ha destacat la gran tasca i servei dels voluntaris més joves.

—**Visites culturals a la Catedral amb videoguia**. Aquest nou servei, que s'ofereix a través d'un iPad mini amb auriculars i en set idiomes, s'ha desenvolupat gràcies a la col·laboració del Capítol Catedral, la Delegació diocesana de patrimoni artístic i documental i art sacre i el Camp d'aprenentatge de la ciutat de Tarragona. La videoguia, que té un preu de quatre euros, és una eina pionera entre les catedrals d'arreu de l'Estat, aposta per la innovació i la diferenciació mostrant contingut exclusiu que inclou vídeos, realitat augmentada en quatre punts, recreacions en 2D i experiències auditives. La videoguia permet conèixer la història i vida dels més de 110 sants presents a la Catedral, fins al mínim detall artístic dels retaules i capelles. També inclou diferents vídeos, com la beninguda personalitzada a la Catedral del degà del Capítol catedralici, la festivitat de Santa Tecla, el Cor i Orquestra de la Catedral, l'escolania de Montserrat i altres esdeveniments que han tingut lloc al temple. Els més petits també podran gaudir d'un itinerari adaptat a la seva edat.

—**Novetats en les visites a la Sagrada Família**. Des de principis d'aquest mes el temple de la Sagrada Família de Barcelona està oferint als joves d'entre 11 i 30 anys la possibilitat de visitar el temple a un import més assequible, a meitat del preu de l'entrada en totes les seves modalitats. Els descomptes seran vàlids en les visites que es facin els dimecres, dijous i diumenge a partir de les sis de la tarda i s'aplicaran tant a compres que es facin a través de la plataforma de venda per Internet com directament a taquilles. La promoció es mantindrà, de moment, fins al mes de setembre. Aquesta decisió respon a l'objectiu de continuar apropant la història, els valors i la bellesa patrimonial de l'obra més important d'Antoni Gaudí a la ciutadania i, molt especialment, a les noves generacions.

2016

agenda

19 de juliol

—**Trobada de la Fundació Bonanit**, dedicada a l'atenció de persones sense sostre, amb les institucions i empreses col·laboradores. L'acte, que comptarà amb la projecció de l'audiovisual «La Tàrraco dels primers cristians», tindrà lloc al Centre Tarraconense El Seminari, a les 19.00 h.

Del 23 de juliol al 2 d'agost

—**Jornada Mundial de la Joventut a Cracòvia**, Polònia. Hi participen cinquanta joves de l'arxidiòcesi presidits pel Sr. Arquebisbe.

24 de juliol

—**Concert d'orgue a la Parròquia de Santa Maria de Montblanc**, a les 18.30 h. Anirà a càrrec de l'organista Joan Castillo. Organitza l'Associació Catalana de l'Orgue.

l'apunt

Festes majors amb identitat

Durant el temps d'estiu s'acostumen a celebrar les festes majors dels nostres pobles i ciutats. Com a bons vilatans hi participem activament. Totes elles porten el nom d'un sant o santa, expressant així un patronatge reconegut, en el seu moment, pel consistori municipal. En conseqüència, en el seu programa d'actes no hi falta la celebració de l'eucaristia i fins algun altre acte religiós (cant de completes, processó pels carrers, etc.). És lògic que així sigui mentre l'Ajuntament no revocui la decisió presa pels seus antecessors. Aquest patronatge forma part de la identitat històrica i present de la població.

Davant els aires de relativisme i desmemòria que bufen, de la invasió abasagadora de cultures alienes, de la imposició del pensament dèbil i únic... no ens deixem prendre la identitat, que és la nostra fortalesa i la nostra pervivència vers el futur. Les advocacions, clarament expressades en les festes grans, són una part important i intocable de l'ànima col·lectiva del nostre poble. Fem-ho saber i aportem la nostra part perquè així es continuï reconeixent.

Josep Bofarull, pvre.

per a reflexionar

Enviats a enamorar

A vui dia tots som experts o víctimes del màrqueting i de la publicitat que ens estimula a comprar coses que ni tan sols sabiem que ens feien falta o a donar el nostre vot a partits que tenen la solució als grans problemes de la societat.

Quan Jesús envia els setanta-dos deixebles a anunciar l'evangeli, no hem de pensar que els vol fer vendre un producte o comprar vots. Més aviat els envia a enamorar la gent.

Tots estem capacitats per enamorar algú, encara que això requereix molta energia, estar disposats a treure el millor de nosaltres mateixos i sortir de la nostra zona de confort. Per això a mesura que ens fem grans cada cop ens fa més mandra ficar-nos en aventures. Però tots hi estem capacitats. Semblantment, fixem-nos que Jesús no envia només els dotze apòstols com a experts i mana als altres deixebles que callin i escoltin, que encara no en saben prou. N'envia un nombre considerable, segurament tots els que pot, conscient que hi ha molt a segar i els segadors són pocs.

Qui vol vendre un producte, aconseguir un vot o lligar amb una persona pot enganyar o exagerar les seves qualitats, això forma part del joc. En canvi, qui vol enamorar de debò ha de ser sincer, presentar-se tal com és, com un anyell enmig de llops. No pot pretendre tenir-ho tot previst, sap que trepitjarà terreny desconegut i que haurà de confiar en l'altra persona, per això val més que vagi lleuger d'equipatge, sense bossa ni sarró.

Algú que va pul·lulant de flor en flor lliga però no enamora. Enamorar vol dir saber esperar amb paciència per tal de donar temps que el cor de l'altre s'obri. Per això els evangelitzadors no han d'anar de casa en casa. Evangelitzar no és repartir prospectes pels carrers, sinó portar l'amor de Jesús al cor d'una persona.

I evangelitzar no és renyar, amenaçar ni fer xantatge emocional. És oferir una bona, una gran notícia amb tot el respecte per la llibertat de la persona.

Totes les comparacions tenen els seus defectes, i el paral·lelisme entre evangelitzar i enamorar no és perfecte. Jesús envia els deixebles de dos en dos, mentre que anar a enamorar de dos en dos seria terrible. L'enviament per parelles ens ha de fer pensar en el perill de l'individualisme en què caiem tantes vegades. **Jesús ens dona el manament de l'amor i ens constitueix en comunitat, per això no podem ser cristians solitaris.** I encara una altra diferència: l'èxit de qui va en busca de l'amor és aconseguir que l'altra persona li correspongui; en canvi, l'èxit de l'evangelitzador és la seguretat que el seu nom està escrit en el cel.

Jordi Vila Borràs, pvre.